

SLOVENSKI NAROD.

Izbaja vsak dan večer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemana za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnništva naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vsa administrativna stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim je potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za četrt leta 3 gld. 30 kr.
 „ jeden mesec 1 „ 10 „
 Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za četrt leta 4 gld. — kr.
 „ jeden mesec 1 „ 40 „

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

Slovensko učiteljsko društvo.

Jeseni leta 1868. osnovali so kranjski učitelji „Učiteljsko društvo za Kranjsko“, a že čez tri leta (27. sept. 1871) razširilo se je to društvo v „Slovensko učiteljsko društvo“, gotovo z namenom, da zjedini ne le kranjske, temveč vse slovenske učitelje; vsaj imamo vsi učitelji, kar nas deluje od Drave do Adrije, bistveno jednake težnje in boriti se s taistimi zaprekami, ki ovirajo razvoj našega narodnega šolstva. Omenjam le nemški pouk, ki se kljub vednemu ugovarjanju narodnih učiteljev še vedno po vsej Sloveniji uriva v ljudske šole, akopram so se vsi pedagogi od Slovana Komenskega in Nemca Raticha pa do današnjega dne izrekli, da narodna šola nema prostora za tuje jezike. Ker smo tedaj vsi slovenski učitelji v taistem žalostnem položaji, bi človek mislil, da so v „Slovenskem učiteljskem društvu“ zbrani vsi slovenski učitelji, ki se zavedajo svoje narodnosti, in da se ondu skupno

boré proti skupnemu sovražniku. A temu vendar ni tako. „Slovensko učiteljsko društvo“ šteje, kakor nam je letos pri njegovem občnem zboru povedal njegov blagajnik gosp. Tomšič, le 125 udov in mej njimi le 6 učiteljic. Kaj je temu vzrok? Navadno se navaja mlačnost učiteljev. Ne tajimo, da je, kakor v vsakem stanu, tudi pri nas še nekaj taci, katerim za Slovenstvo ni nič mar, ali pa so celo nasprotni narodnim težujam. A nasprotno pa tudi ne moremo trditi, da bi mej vsemi slovenskimi učitelji ne bilo za narodno stvar več unetih, nego ono malo število, ki so zbrani v „Slovenskem učiteljskem društvu“. Vzrok, da imenovano društvo šteje mej slovenskimi učitelji tako malo udov, moramo tedaj iskati drugej in to po našem mnenji v organizaciji društva. Naj mi bode tedaj dovoljeno, „sine ira et studio“ spregovoriti par besed in povedati svojo misel, zakaj prvič „Slovensko učiteljsko društvo“ šteje sploh tako malo udov, in drugič, zakaj je mej njimi tako nezadovoljno število učiteljic.

Ustopenina in letni donesek za uda „Slovenskega učiteljskega društva“ znaša 1 gld., tedaj toliko, kolikor pri družbi sv. Mohora. A kaj dobé družabniki sv. Mohora za uplačani forint? Vsako leto po 6 knjig različnega zadržaja. Kak dobiček pa imajo udje „Slovenskega učiteljskega društva“ za plačani letni donesek? V Ljubljani ima „Slovensko učiteljsko društvo“ svojo sobo in ondu malo knjižnico. Ako tedaj ud „Slovenskega učiteljskega društva“ pride v Ljubljano, gre lahko v društveno sobo in ondu bere kako knjigo ali časopis. No, in kaj še? poreče kdo. Nič drugega, razen da ima pravico pri občnem zboru glasovati. Razvidno je tedaj, da ima „Slovensko učiteljsko društvo“ pač vrednost za Ljubljanske učitelje in k večjemu še za one iz bližnje okolice, ker se lahko v društveni sobi zbirajo in knjižnico uporabljajo, za zunanje učitelje pa, osobito za one, ki so jako oddaljeni in niti k občnemu

zboru ne morejo vselej priti, posebno, ako se ta mej šolskim letom skliče, kakor letos, pa nema imenovano društvo nikake vrednosti, kajti kdo bode le zato, da se imenuje ud kakega društva, plačeval letnino? Pa poreče kdo: saj 1 forint vsako leto je je jako mala reč; a naj se pomisli, da se tudi ta mala reč lahko koristneje uporabi, osobito, ker je znano, da učitelji nismo Krezi. A pri vsem tem bode unet učitelj morebiti še vse jedno svoj letni donesek plačeval, akopram g. blagajnik toži, da udje z uplačevanjem zelo zaostajajo. Pa kdo more potem agitovati za društvo pri manj unetih tovariših in tovaršicah, ako jim ne vé nijednega dobička navesti, ki bi ga od društva imeli, ako se upišejo. To je tedaj rana; a zdaj naj imenujem še lek za njo. Po našem mnenji bi se lahko od nasprotnikov kaj naučili. Ali menite, da bi „Krajinischer Landeslehrerverein“ še pri življenji bil, ako bi bil tako osnovan, kakor je naše narodno društvo? Jaz vsaj nad tem zelo dvojim. Da se nemško društvo še toliko časa drži, vzrok temu je le dobra njegova organizacija; in kaka je ta? Udje plačujejo na leto 3 gld., a dobivajo za to organ društva in ne treba jim za šolski list še posebe plačevati, kakor mora storiti to naroden učitelj, ki plačuje za „Tovariša“ tudi 3 gld. na leto. Ne vem, zakaj bi tudi mi našega društva jednako ne preosnovali? Ta reč se je sicer že pred par leti pri občnem zboru razpravljala, a takrat je nekdo opomnil, da, ako udje že sedaj ne plačujejo redno male letnine, bodo tem menj plačevali 3 ali 4 gld. A pomisliti je, da sedaj nemajo zunanji udje za svoj forint nikakega dobička, za šolski list pa morajo itak plačevati po 3 gld. na leto; ako bi pa društvo izdajalo svoje glasilo, bi 3 gld. zadostovali za oboje, kakor je to i pri nemškem, pa tudi pri drugih društvih običaj. Vrhu tega pa bi društvo imelo še svoj organ, dočim ga sedaj pogreša, kar je pa za tako društvo, kakeršno bi

LISTEK.

Govor dra. Iv. Tavčarja pri Bleiweisovej svečanosti.

Smrt, večna pokončevalka umrjočega človeštva, nema moči, da bi ugonobila in potrla velikega uplivnega moža, katerega si je Bog izbral posamič nemu narodu voditelja, učenika in proroka! Kar je bilo umrjočega na Janezu Bleiweis-u, to pokriva sedaj slovenska zemlja. Njegova neumrjoča duša povrnila se je v naročje tistemu, ki jo je ustvaril, njegova dela pa so ostala pri nas, ter obsevajo sedaj, kakor solčna luč, gomilo, v katero se je kdolgemu spanju ulegel naš prvi domoljub. Dela velikega moža so kakor sad, ki ostane stoletja in stoletja na veji mogočnega drevesa, katero imenujemo „človeštvo“. Ta dela so, kakor široko drevo, katerega senca poživlja še rodove v časih, ko se je že davno v prah povrnil oni, ki je drevo sadil. Tudi naš Janez Bleiweis bil je vrtnar, ter je v hudih in trpljenja polnih časih zasadil malo drevesce, katero imenujemo slovensko zavest. To drevesce

rase, dobilo je dobre zemlje, in sedaj, ko je stari patrijot komaj zatisnil oči, je že tako krepko, da ga ne morejo razcepiti več strele, ki padajo nanj z nemškega obnebjja. To drevesce slovenske zavesti pognalo in razširilo je sedaj na vse strani čvrste svoje korenine, da se ne bode dalo več izrjavati, in to tudi tedaj ne, če bi se tudi v prihodnje s tisto znano radodarnostjo sejali nemški plevel mej zlato pšenico domorodnega slovenskega prepričanja, kakor se seje dandanes mej to prepričanje. Vidite, slavna gospôda, tako močno je že sedaj po dru. Janezu Bleiweis-u zasajeno drevesce slovenske zavesti! Ali v teku časa bode raslo višje in višje, se širilo in širilo, ter razprostrlo krasno svoje vejevje po vsem Slovenskem, konečno pa stalo na meji razlučenega nemštva kakor mogočna slovenska lipa, ki je stoletja in stoletja potrebovala, da se je razvila v popolni veličastnosti. Pod njo pa bode živel srečen naš narod, ter si kakor v pravljicah pripovedoval, kako je živel v starih časih velik mož, dr. Janez Bleiweis, ki je narod slovenski rešil pred pogubo, ter pokončal nemške njegove sovražnike. Čez tisoč let pripovedovalo se bode vse to, kakor v pravljicah! In marsikateri prihodnjih slovenskih veljakov majal

bode tedaj sivo svojo glavo, rekoč: „jaz ne verjamem vsemu temu, in tudi ne, da je Janez Bleiweis kdaj živel, ker se mi ravno smešno zdi verovati, da so živel kdaj Nemci mej Slovenci in še veliko smešnejše, da so hoteli Nemci kdaj gospodariti mej Slovenci!“ Tako bodo govorili čez tisoč let sivi možje mej narodom slovenskim, in v resnici ne bodo hoteli verovati, da je živel nekdanj dr. Janez Bleiweis, da so živel nekdanj Nemci mej nami, da so hoteli nekdanj Nemci zapovedovati mej nami!

To bodo srečni časi, časi miru in pravega sprijaznenja! In da bodo kdaj nastopili ti časi, temu nam je porok delovanje moža, ki ga slavimo današnji večer. To delovanje ostalo bode kakor zlat sad na drevesu Slovenstva, njegovo ceno, njegovo vrednost pa bodo naši potomci bolje poznali nego mi, in to zategadelj, ker bodo oni še le uživali bogate sadove tega delovanja!

Mi, katerim je bilo dano gledati obraz dr. Janeza Bleiweis-a, ki smo ga tako rekoč pri delu opazovali, mi nikakor nismo v stanu s pravično objektivnostjo presojsati, kolikega pomena je Janez Bleiweis za narod slovenski. Ali tudi mi, ki smo stali pri odprtem grobu njegovem, čutimo preživo, koliko smo

imelo biti „Slovensko učiteljsko društvo“, jako neprimerno. Društvo naj si tedaj preskrbi svoje glasilo in potem naj se pravila prenarede v toliko, da plačujejo udje na leto 3 gld., a dobivajo potem brezplačno društveni list. Da se pa to zgodi, naj takoj vsi slovenski učitelji, kojim je razvoj narodnega šolstva res pri srci, pristopijo k „Slovenskemu učiteljskemu društvu“ s tem, da plačajo za letos še 1 gld. ustopenine, potem pa naj bi se prihodnjega občnega zbora kolikor mogoče obilno udeležili, kjer bi se staval nasvet v omenjenem smislu in potem odboru naročilo, da ga takoj uresniči s tem, da prevzame „Učiteljskega Tovariša“ v svojo zalogo, ali pa si osnuje čisto nov šolski list „Slovenski učitelj“, kakor bi to občni zbor ukrenil. Ako bi se to zgodilo, bode „Slovensko učiteljsko društvo“ gotovo rapidno narastlo in to ne le po Kranjskem, nego i po sosednjih slovenskih krajinah, osobito, ako bi se društveni list odlikoval od drugih slovenskih šolskih listov po dobri in jedrnatiji vsebini, kar bi se baš v Ljubljani prav lahko zgodilo; in tako bi bil, ako ne jedini, kakor se je pred par leti želelo, pa gotovo najboljši slovenski šolski list, kateri bi se kmalu po vsej Sloveniji udomačil. Dokler pa „Slovensko učiteljsko društvo“ ne bode imelo svojega lastnega glasila, in bode tako osnovano, kakor je sedaj, bode vedno le životarilo, kakor nas uči skušnja že 15 let. Da bi se v tem motil!

Preidem k drugemu delu svoje naloge, k vprašanju, zakaj je mej udi „Slovenskega učiteljskega društva“ tako malo učiteljic. Uzroki so deloma taisti, kakor sem jih že zgoraj navel, deloma pa še drugi. Vsak učitelj, tedaj tudi vsaka učiteljica, mora imeti vsaj jeden šolski list, ki prinaša članke pedagogične vsebine in pa novosti na šolskem polju. Ako je učiteljica nemškega duha, naročila si bode pri nas „Schulzeitung“ in tudi pristopila v „Krainischer Landeslehrerverein“. Ako pa je narodnega mišljenja — in teh je več nego se navadno misli — recimo, da se upiše v „Slovensko učiteljsko društvo“. A ker imenovano društvo nema svojega glasila, naročiti si bode morala še posebe slovensk šolski list in to pri nas na Kranjskem „Učiteljskega Tovariša“, ker se za kranjsko šolstvo najbolj zanima. (Popotnik in Šola sta v prvej vrsti pisana za štajerske ali primorske učitelje in učiteljice.)

Drug uzrok pa so pogosti napadi na naše učiteljice. Ne bodem trdil, da bi ne bilo napák, zlasti na spodnjem Štajerskem so razmere jako nepovoljne; a vender bi si usojal priporočati, nujno nasvetovati, da so ti napadi v takej obliki, da ne odvrtaajo učiteljic od domačega tabora, kajti naj se govori, kar se hoče, gotova istina je, da ženstvo veliko pomenja za narodno stvar. V tem oziru je preobrat nujno potreben. Dokler se naše dosedanje postopanje ne spremeni, se pa ne čudimo, ako šteje „Slovensko učiteljsko društvo“ sploh tako malo udov, in da še

izgubili v njem, tudi mi imamo zavest, da narod slovenski poginiti ne more, ako mu vsaj vsacih sto let pokliče osoda v življenje moža, ki bi bil samo površno podoben dru. Janezu Bleiweis-u!

Kaj nam je bil, občutimo sedaj, ko vidimo prazno mesto, na katerem je sedel v življenji! Koliko prostora je pokrival s svojimi uplivi, to kaže se sedaj, ko je prazen ta prostor, ko ni naslednika, da bi se usedel na stol, kjer je kraljeval nekdanj naroda oče.

V teh časih, ko se vsaka odločna slovenska beseda imenuje „z glavo skozi steno riti“, v časih, ko so naroda voditelji postali mehki kakor Hani-bala čete v Capuvi, v časih, ko naši politiki zakulisne skrivnosti razklenkavajo kakor stare ženice svoje skrbi, v časih, ko drago plačujemo brezuspešne nemške eksperimente na naši kmetski mladini: — v tacih časih stopa nam nehote jeklena tvoja podoba, Janez Bleiweis, pred dušo, in živejše kakor kdaj občutimo izgubo svojo, in jasnejše kakor kdaj odpre se nam knjiga tvojega delovanja, in ostrejše kakor kdaj usiljujejo se nam v spomin tvoja načela, katerim si zvest ostajal vse dni dolzega življenja!

Moja dolžnost bi bila, Vam, slavna gospóda, v velikih potezah opisati življenje dr. Janeza Blei-

mej temi nekoji z letnino zaostajajo, sosebno pa, da mej njimi ni več nego le 6 učiteljic.

Sklenem tedaj te vrstice z iskreno željo, naj jih vsi slovenski učitelji, kojim je za razvoj našega milega naroda v resnici briga, ne prezro, temveč, ako se mi je posrečilo, vsaj jeden uzrok slabega napredovanja našega „Slovenskega učiteljskega društva“ odkriti in pokazati na pravi lek zanj, uvažijo in skušajo vsak po svojej moči delati na to, da postane naše „Slovensko učiteljsko društvo“ veliko in mogočno drevo, ki bi raztezalo svoje veje po vsej Sloveniji. v kojega senci bi našli vsi slovenski odgojitelji prijeten oddih pri trudapolnem svojem poslu, in s čegar sadom bi se okrepečavali za daljno plodnosno delovanje. V to pomozi Bog i sreča junačka!

—e—

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 3. decembra.

Obrtni nadzorniki se bodo kmalu postavili, kajti vse priprave zanje so že izvedene. Število njihovo določilo se je na deset z osrednjim nadzornikom vred, izvolili se bodo izmej 290 kandidatov. Za sedaj se še obrtni nadzorniki ne bodo imenovali državnimi uradniki s sistemizovanimi službami, nego se vzprejmo v službo s pogodbo, katera se da po odpovedi jednega leta zrušiti. Plačila bodo dobivali 2400 do 2800 gld. na leto, in pa še neko določeno vsoto za potne stroške, ker bodo po svojem poklicu morali biti vedno na potu. Izvodilne naredbe, poslovnik itd. je tudi že končan in čaka samo še ministrovega potrdila. V prvi polovici decembra bodo že priobčenim novoimenovani nadzorniki; torej ni dvojiti, da bodo že začetkom prihodnjega leta pričeli svoje poslovanje.

Takoj po imenovanji **hrvatskega bana** in ministra, ki se je že zvršilo in včeraj priobčilo, se bodo delale priprave za sklicanje sabora, kar se bode zgodilo mej 10. in 14. dnem t. m. Baviti pa se bode imel sabor najbrž samo z indemnitetno predlogo za budget prihodnjega leta. Včeraj so bili v Zagrebu zbrani vsi člani narodne stranke, kjer so se pogovorili, kako da bodo slovesno vzprejeli novega bana. V soboto podali so se poslanci Krestić, Šram, Miškatović in Kušević v Budimpešto, kjer so obravnavali z novim hrvatskim banom grofom Khuen-Hedervary-jem, kako bi se dali napotiti prijazni odnošaji mej stranko in vlado. — Bivši finančni načelnik hrvatski. David, prestavljen je v jednakej lastnosti v Sarajevo.

Vnanje države.

Črnogorski vojni minister Plamenac podal se je koncem pretečenega tedna v Andrije-vico, da zopet povzame opravila mejne ureditve v okrožjih Plava in Guzinje.

Iz **srbske** prestolice se poroča, da se bode ondu v kratkem imenoval odsek strokovnjakov, kateri bode pod predsedništvom bivšega finančnega ministra, državnega svetnika Mijatovića, v glavnih potezah osnoval novo davčno reformo. — Ob Novem Letu pričakuje se v srbskej vojski mnogo

weis-a. Ali to bi bilo brez dvombe nepotrebno, ker dandanes je pač malo Slovencev, ki ne bi poznali njegovega življenja, kakor poznajo lastno svoje življenje. Nam vsem je veliki domoljub svoje življenje s svojimi deli v spomin in srce zapisal, in to s tako žarečimi črkami, kakor bi jaz pri slabih svojih močeh nikakor v stanu ne bil. Zatorej naj mi je dovoljeno molčati o življenji samem, ter hvaležni nalogi današnjega večera ustreči z nekaterimi splošnimi opazkami.

Kadar praznujejo Janeza Bleiweis-a častilci njegov spomin, tedaj so v dvombi, kaj je na tem junaku slovenske narodnosti največjega občudovanja vredno. Nekateri hvalijo njega ostri pogled za politične potrebe slovenske; drugi občudujejo njegovo narodnost sploh, ki se ni ozirala samo na ozke meje kranjske kronovine, tretji zopet povzdigujejo njegovo ljubezen do priprostega naroda, kateremu je s svojimi „Novicami“ prižgal luč prve zavesti. Vsi ti častilci in občudovalci so v svoji pravici!

Jaz pa hvalim in občudujem v prvi vrsti Janeza Bleiweis-a pogum, s katerim se je podal v narodni boj, v katerem je ostal do konca svojih dni! O narodnem boji dandanes, ko je pri nas vse sladkovodeno, ni dobro govoriti. A vender se predrzmem

napredovanj in odlikovanj. — Zopet jedenkrat se oficijozno zatrjuje, da so se puške deželne brambe oddale že po vseh okrožjih. Jednaka vest pojavila se je bila že pred tedni, in tudi sedanja zasluži le malo vere.

Iz dobrega vira se trdi, da mora pred dvema letoma v preustroj ruske uprave postavljeni Kochanovljev komisijon opovreči vse svoje že izdelane načrte, ker da se imajo premeniti bistveni temelji cele uprave. Ta vest potrjuje posredno zadnji čas navstalo govoricu, da se je Tolstemu, Katkovu in Pobedonoščevu naročilo sestaviti državni štatut, ki naj bi poleg samodržtva odgovarjal zahtevam sedanjosti. — Vladini list n. znanja, da so car in stariši privolili v zaroko velikega kneza Konstantina Konstantinovića s princeso Elisabeto Sachsen-Altenburško, ki se je vršila v Altenburgu v 27. dan p. m.

Dopisi.

Iz Gorlice 1. decembra. [Izviren dopis.] („Soča“ in „Edinost“. — Otroški vrti. — Narodno življenje. — Sovetnik Goriup, starejši.) Tržaška „Edinost“ je pisala v 87. št. leta 1883. na predzadnji strani v tretjem oddelku spodaj o nastopniku škofa Al. Zorna na škofovski sedež Poreč-Pulj sledeče: „... Govori se (ali mi ne verujemo), da je na to stolico namenjen nek Italijan, ki malo nemškega, slovenskega celo nič ne zna: — kanonik Jeruman Franco iz Matavuna. P. Franko (naravnost rečeno) je pri Italijanih zelo čislana osoba, osobito pa pri namestniku deželnega glavarja, dr. Amoroso. — On je bil prvi, ki je demonstrativno zapustil zbornico, ko je slovanski poslanec Laginja v isterskem deželnem zboru začel govoriti hrvatski.“ — Iz te notice se pač jasno in nedvomno razvidi, da je „Edinost“ svojim čitateljem stvar raztolmačila tako, da mora vsakdo misliti, ka je Franco in ne Amoroso oni, ki je dvorano zapustil v Poreškem zboru, ko je poslanec Laginja počel hrvatsko govoriti. Na ta vir opirajoča se, ki je bliže Poreču in Istri nego „Soča“, in bi morala bolje razmere te dežele poznati, nego onih v „Franc Jožefovi deželi“, je „Soča“ prilično opazko uplela, da je Franco mož, ki se tudi s politiko peča. Ko je pa „Soča“ bila opozorjena, da ona vest v „Edinosti“ ni resnična in izvira le od tod, da ni „Edinost“ dotične opazke v „Triester Zeitung“ razumela, je „Soča“ takoj v prihodnji številki sama ob sebi ono zmoto popravila, piscoča, da je nek list to napačno poročal. Na to je prinesla „Edinost“ v 95. št. opazko v tej zadevi z naslovom „ni nas razumela“, v kateri trdi, da ona je pisala drugače in sicer tako-le: „Franco je prvi prijatelj namestniku deželnega glavarja dr. Amorosa, ki je prvi zapustil zbornico v Poreču, ko je slovanski poslanec Laginja pričel hrvatski govoriti.“ — V istej notici svetuje „Edinost“ na to „Soči“, da „organ, ki se peča s politiko, bi ne smel zajemati poročil iz tujih

trditi, da je pokojnega Janeza Bleiweis-a največja zasluga ta, da je pričel boj za veljavo slovenskega jezika, da je ta boj nadaljeval, da ni nikdar omagal v njem, in da mehkega storiti neso mogle nikake sape, naj so bučale od zgoraj, naj so vihrale od strani odpadnikov in ponemčenih sinov lastne nam domovine! Horac v jedni svojih slavnih ôd opeva človeka, ki se je v slabem čolnici podal na razburjeno morje:

Illi robur, illi aes triplex
Circa pectus erat, qui fragilem truci
Commisit pelago navem
Primus, nec timuit praecipitem Africum,
Decertantem Aquilonibus,
Nec tristes Hyadas, nec rabiem Noti.

„Nosil je trikratno jeklo okrog prsij, ki se je prvi izročil v slabem čolnici morskim viharjem,“ vsklikne Horac v poetičnem svojem navdušenji!

Človeku, ki se je prvi upal na nepoznano in razburjeno morje, primerjam Janeza Bleiweis-a. Spominjajmo se stališča, položaja, v katerem se je nahajal pričetkom svojega delovanja.

Bog postavil ga je v sredo malega pozabljenega naroda, brez zgodovine, in kakor se je tedaj sploh mislilo, brez prihodnjosti.

To zgodovino vzeli so narodu tuji gostje

lažnjivih listov, moral bi sam vedeti, kdo sedi v deželnem zboru isterskem" itd. „Soča“ je v zadnjem listu „Edinosti“ njen „madornalni“ svet o „lažnjivih“ listih kvitirala in obljubila, da bode za naprej previdnejša. Vse to je vzbudilo tukaj mnogo smeha, a mi bi te zadeve pri vsem tem niti omenili ne, da bi zadeva ne imela tudi jako resnega, žalostnega lica. Kdor le oni dve notici v „Edinosti“, posebno pa zadnjo pazljivo prečita, razvidi, kaka „dobrohotnost“ pihlja iz tega lista nasproti slovenskemu listu v Gorici in njenemu uredniku, ki je vzprejel le iz najčistejšega rodoljubja, brez nobene niti najmanjše gmotne koristi uredovanje za Goriško neobhodno potrebnega organa. In tako piše „Edinost“ brez nobenega niti najmanjšega povoda, pri vsem tem, da jej ni „Soča“ nikdar najmanjše nasprotnosti pod novim uredništvom pokazala, temveč jo podpirala, kolikor je bilo mogoče. A ni to jako čudna politika? In ko bi res slovensk list, slabo poučen po „lažnjivih“ listih, v kako zmoto zagazil, ali je to pošteno, če ga začne drug slovensk list brez povoda prvi kamnjati? Je to narodna politika? To so žalostne, jako žalostne prikazni na slovenskem obnebji in so vredne, da se javno grajajo. To nam je tudi prisililo pero v roko, da smo te vrstice napisali. Nekoliko več dobrohotnosti in manj brezozirnosti bi marsikomu nasvetovali; a svet je tak: čim več prizanesljivosti kdo potrebuje, tem brezobzirnejši je. — Kakor vam je že nekdaj poročal, odprli so goriški Slovenci prvi otroški vrt dne 22. novembra. Kolike važnosti je tak zavod za Slovence tu na meji bivajoče, ni mi treba posebno poudariti. Kdor je tu na meji kdaj živel, ve najbolj tako upravo ceniti. Požtovalnost goriških rodoljubov za ta zavod bila je tudi v primeri z njega važnostjo. V kratkem času nabralo se je toliko doneskov, da je obstanek vrta zagotovljen, dasi so bili stroški za vrtovo napravo primerno veliki in pobere vzdrževanje na leto do 700 gold. Da je pa bil vrt potreben, dokazuje to, da šteje zavod že sedaj 40 otrok in se že resno misli na osnovo družega. Vrt je vzgleden, vrtarica najboljša odgojenka Goriškega učiteljišča. Komisija mestnega magistrata, ki nam ni posebno naklonjen, izjavila se je gledé vse uredbe: „un giardino modello.“

V obče se razvija narodno življenje na Goriškem z ozirom na neugodno tukajšnje politično nebo prav povoljno. Čitalnica koraka možato naprej, veselice, katere je to leto napravila, urejenje društvenih financ in druge društvene zadeve so nam porok, da je vodstvo društva v izbornih rokah. „Podporno društvo“ prihranilo je do sedaj že čez 1000 gld. denarja, in skrbi pri vsem tem jako marljivo za gmotno in duševno hrano društvenikov. Sedaj napravi vsako nedeljo v adventu zabave s podučljivimi govori. „Goriška ljudska posojilnica“ gre do sedaj previdno in polagama naprej, a vendar napreduje; imela je že čez 2000 gld prometa.

Nemci, ki so sedeli in gospodarili od očetov časov mej njim, ter ga tlačili z germansko-luteransko svojo inteligenco! Jezik naših očetov bil je v lastni deželi zasramovan, in sinovi slovenskih mater govorili in čutili so nemško.

Ljudstvo bilo je zapuščeno, neolikano, brez narodne zavesti. Kako je hotelo tudi dragače biti, ker ni bilo nikogar, ki ga bi bil poučeval v domačem jeziku?

Pač se čuje, slavna gospôda, tu in tam glas, da smo Slovenci tedaj, ko še ni bilo prepira v deželah, imeli slavne može, ki so slavo dežele po svetu trosili. Imeli smo Vego, logarimov veljaka, imeli Dolinarja, ki je pisal sedaj že pozabljeno knjigo o avstrijskih ženitovanjskih zakonih. Resnica je, slavni možje so to! Ali če bi se bil narod slovenski zanašal na take može, taval bi še dandanes po duševnik temah! Kaj je vedel Vega in kaj Dolinar o slovenski revščini, o slovenskeji bedi? Resnica je torej tudi, da je narodu slovenskemu vsaka besedica, katero je govoril ali zapisal dr. Janez Bleiweis, več koristila, nego vsi tisti foljanti, ki so jih v nemškem jeziku spisali tako imenovani slavni kranjski Nemci, ali pa slavni nemški Kranjci!

Napredek našega naroda ne pričinja se z Vego,

Danes ob 9. uri zjutraj umrl je ne le po slovenskih pokrajinah, temveč tudi zunaj dobro znani gospod, bivši državni in deželni poslanec, upokojeni deželne sodnije svetnik Goriup starejši. Goriup je bil jeden prvih boriteljev za našo sveto stvar; zastopal je Slovence v Kromerizi in Frankobordu itd. ter se potezal za njih pravice. Več o njem v kratkem.

Iz Kamnika 1. decembra. [Izv. dopis] Sinoči, (30. nov.) zvečer ob 6. uri je v Kamniku zažgal neki potepuh iz Ljubljane z imenom Pavšek šupo meščana Vovka, ki je bila napolnjena s slamo in drvni. Pri tem požaru je naša požarna straža imela svoj ognjeni krst. Vsakdo mora trditi, kdor pozna okolščine, da bi bilo brez neutrudljivega prizadevanja požarne straže mnogo poslopij in lahko tudi del mesta žrtev ognja. Po vztrajnem naporu požarne straže se je ogenj omejil na omenjeno šupo, akoravno je ondu kozolec samo kake 4 metre od šupe oddaljen. Gasiilci so junaško, nekateri do kože mokri delali do čez polnoči na pozorišču, zato pa je tudi jeden glas o junaštvu in vztrajnosti gasilcev in gre jim vse priznanje od mesta, ker so ga obvarovali velike nesreče.

S takim dejanjem se izrazuje človekoljubje, ne pa s paradami naših veterancev prepričlega števila, kateri so menda samo zato tukaj, da ima naš Keceel komu na čelu stati.

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je za zgradbo cerkve na Črnučah 200 gld.

— („Toujour kranjsko.“) V poslednjem številki „Slovenca“ čitamo, da je imel izvrševalni odsek narodnega kluba v soboto popoldne sejo, v katerej so se določile posamezne potrebe dežele kranjske, „za katere se bodo imeli državni poslanci na Dunaji v prvej vrsti poganjati.“ Tedaj, ko so „očetje domovine“ volili izvrševalni odsek, zagotavljali so, da bode istemu naloga ozirati se na potrebe vsega slovenskega naroda in delati v državnem zboru in pri vladi na to, da se ne bode štajerskim, koroškim in primorskim Slovencem tudi poslej še tako godilo ko doslej. Dali so o tem priobčiti tudi nekak oficijalen communiqué v slovenskih listih. — Kakor pa gori omenjena vest „Slovenčeva“ dokazuje, pozabili so zopet te svoje naloge ter poznajo le še potrebe kranjske. Žalostno!

— („Ljubljanskega Zvona“) 12. štev. ima naslednjo vsebino: 1. Gorázd: Anka. Romanca. 2. J. Kersnik: Cyclamen. Roman. (Konec). 3. A. Ukmar: Spomini na jutrove dežele. VIII. 4. A. K. S.: Dvojen strah. Pesen. 5. J. Stare: Pisma iz Zagreba. VII. 6. Fr. Wiesthaler: Volkodlak in vampir. (Konec). 7. Fr. Levec: Volkodlak. 8. J. Trdina: Bajke in povesti o Gorjancih. 17. (Konec). 9. —b—: Vojakova osveta. Balada. 10. Dr. Ahasverus: Tri Gracije. (Konec) 11. K. Štrekelj: Novejši pisatelji

ne pričinja se z Dolinarjem. Ta napredek ima svoj pričetek od tedaj, ko je Janez Bleiweis dvignil svitli meč narodnega boja iz nožnic, ter ga zasukal proti tujim tlačiteljem! Ali malo kazalo se mu je upanja do premage. Kamor je pogled obračal: povsod puščava, povsod brezupnost, vse potujčeno, vse mrtvo, in cela Slovenija kakor pokopališče! Da Janez Bleiweis pri tacih razmerah ni obupal, da mu narodni ogenj ni ugasnil, da je tudi pri tako obupnem položnji pričel boj proti mogočnemu nasprotniku: to pričuje o neizmernem pogumu tega moža, to pa pričuje tudi o neskončnej ljubezni njegovi do slovenskega naroda, katera ljubezen bo njegovo podobo še v poznih časih s herojičnim svitom obdajala!

V pričetku je bil general brez armade, konečno pa je ves slovenski narod stal za njim; pričetkom bil je sam, konečno pa je prepričal vse, in sedaj žaluje po vsi pravici ves narod za njim! Bil je prvi, ki je zanesel tako imenovani prepir v dežel, bil je jeden najradikalnejših vojakov slovenske narodnosti, in ravno zavoljo tega bil je tudi prvi in največji dobrotnik naroda slovenskega. Zategadelj večna slava njegovemu spominu!

ruski. I. (Konec.) 12. A. Senekovič: Črtice iz Dunajske električne razstave. (Konec.) 13. Slovenska književnost: I. Šubic: Prirodopis rudništva ali Mineralogija. 14. G. Jereb: Franjo Jos. Remec †. 15. — Slovenski glasnik.

— (Vabilo v Sokolski Miklavžev večer), katerega priredi društvo prihodnjo sredo v dan 5. decembra 1883. leta v dvorani Ljubljanske Čitalnice s prijaznim sodelovanjem g. Medena in odleka slav. čitalničnega pevskega zbora. Spored: 1. Nagovor staroste. 2. Tovačovsky — „Vlasty“, osmospev. 3. Miklavž s sijajnim spremstvom iz Olimpa; dr. Favst z Mefistom, Luciferjem, Belcebubom in družimi pošastmi iz Hada. (To skupino predstavlja 15 Sokolov v krasnih opravah.) 4. Majer — „Tičica gozdna“, čveterospev. 5. Stegnar — „Oblakom“, osmospev z bariton-solo. 6. K. Knitl — „Žezulinka“, osmospev. 7. Heidrich — „V tibi uoči“, čveterospev. 8. Jenko — „Sablja moja“, osmospev. — Mej posameznimi točkami sporeda svira slavna c. kr. vojaška godba pešpolka baron Kuhn št. 17. — Reditelja večeru sta gg. člana J. Paternoster in Pečnik. — Ustopnina za čl. gg. člane in njih obitelj po 20 kr. od osebe, za p. u. člane drugih narodnih društev in prijatelje „Sokola“ po 50 kr.; za otroke se plača ustoppine po 10 kr. — Začetek točno ob 8. uri zvečer. — Gospodje Sokolovci prošeni so, da se izvolijo navedenega zabavnega večera udeležiti polnoštevilno in to v društveni opravi. — Kadenje v dvorani blagovoli naj se do 11. ure opustiti. Odbor „Sokola“.

— (Gosp. Anton Lenarčič) imenovan je definitivnim koncipistom pri c. kr. finančnem ravnateljstvu v Ljubljani.

— (Za št. Kocijančičev spomenik) nabralo se je do sedaj 271 gld.

— (Iz Ptujja) se nam 2. t. m. piše: Dopis iz Ptujja v št. 272 se tako popravi, da „malar“ Kasimir kmetu Frangežu ni listine in pooblastila ukral, ker je bilo mnogo svedokov, ampak mu je oboje **s silo iz rok izrgal.**

— (Vrsta porotnih obravnav) v zadnjem zasedanji tega leta, katera bode jako kratka in se je danes pričela, je sledeča: 3. decembra: Ivana Tavčar, detomor; 4. decembra: Fran Ribnikar in Jos. Logar, teška telesna poškodba; 5. decembra: Josip Cizelj, uboj; 6. decembra: Ivan Razpor, spolsko posiljenje in 7. decembra: Marija Anžič, soudeležba ponarejanja kovanega denarja. S to obravnavo je sesija sklenjena.

— (V kranjsko hranilnico) uložilo je meseca novembra 1529 strank 239.431 gld. Izplačalo se je 1813 strankam 320.061 gld. 58 kr.

— (Na Ponikvi) so bili izvoljeni: Fran Korže za župana, Frau Podgoršek, Jože Zidanšek in Gašpar Senica pa za občinske svetovalce. Vsi so vrli domoljubi.

— (Razpisana je služba) družega učitelja na dvorazrednici na Blokah. Plača do konca 1884 l. 400 gld., počenši od 1. januarja 1885 pa 450 gld. Prošnje do 30. t. m. na okr. šol. svet v Logatci.

Tujci:

dne 2. decembra.

Pri **Stonu**: Göber z Dunaja. — Steka iz Trsta. — Litter z Dunaja. Pri **Maličič**: Stern, Löwy z Dunaja. — Hönlmann iz Trbiža.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
1. dec.	7. zjutraj	738.71 mm.	— 1.0°C	brezv.	megla	0.00 mm.
	2. pop.	735.23 mm.	+ 0.8°C	sl. jz.	obl.	dežja.
	9. zvečer	734.77 mm.	— 2.0°C	sl. jz.	obl.	
2. dec.	7. zjutraj	736.31 mm.	— 2.2°C	brezv.	megla	0.00 mm.
	2. pop.	737.50 mm.	— 1.2°C	brezv.	obl.	dežja.
	9. zvečer	739.46 mm.	— 1.2°C	si. svz.	obl.	

Srednja temperatura obeh dnij je znašala — 0.7° in — 1.5°, za 2.1° nad in 2.9° pod normalom.

Tržne cene v Ljubljani
dne 1. decembra t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	7	96
Rež,	5	20
Ječmen	4	71
Oves,	2	92
Ajda,	5	20
Proso,	5	20
Koruzna,	5	40
Leča	8	50
Grah	8	50
Fižol	9	50
Krompir, 100 kilogramov	2	68
Maslo, kilogram.	—	96
Mast,	—	88
Speh frišen	—	56
„ povojen,	—	74
Surovo maslo,	—	85
Jajca, jedno	3 1/2	—
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	60
Telečje	—	56
Svinjsko	—	52
Koštrunovo	—	36
Kokoš	—	45
Golob	—	18
Seno, 100 kilogramov	2	7
Slama,	1	88
Drva trda, 4 kv. metre	6	80
„ mehka, „	4	40

Dunajska borza

dne 3. decembra t. l.

Papirna renta	79	gld.	10	kr.
Srebrna renta	79		45	
Zlata renta	98		35	
5% marcna renta	93		45	
Akcije narodne banke	836		—	
Kreditne akcije	282		20	
London	120		55	
Srebro	—		—	
Napol.	—		57 1/2	
C. kr. cekini.	—		71	
Nemške marke	59		15	
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld.	119	50
Državne srečke iz l. 1864.	100	gld.	—	—
4% avstr. zlata renta. davka prosta.	98		50	
Ogrska zlata renta 6%	120		45	
„ „ 4%	—		87	40
„ „ 5%	—		85	10
„ papirna renta 5%	—		—	—
5% štajerske zemljišč. od. ez. oblig.	104		—	—
Dunava reg. srečke 5%	100	gld.	115	75
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119		25	
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	102		80	
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	104		80	

Zahvala.

Povodom prerane smrti predragoga mi soproga, gospoda

IVAN-a VERBIČ-a,
uradnika južne železnice,

izrekam vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, kateri so me v moje neizrekljivo velike nesreči tako sočutno podpirali z besedo in dejanjem, svojo najsrčnejšo in najtoplejšo zahvalo. Osobito pa prečastitej duhovščini, gospodom pevceem, gospodom kolegom umrlega, dariteljem prekrasnih vencev ter ogromnej množici občinstva, katero je nepozabljivo vsemu spremilo k večnemu pokoju.

Rakek, dne 29. listopada 1883.

(761—2)

Zalujoča udova.

Razpis.

V občini Podgrad (Ilirskih Castelnuovo) je razpisana služba občinskega tajnika z letno plačo 400 gld. Prosilci za to službo naj dokažejo popolno zmožnost uradovanja in znanje slovenskega, nemškega in italijanskega jezika. Prošnje naj se do konca decembra 1883 pri tukajšnjem županstvu uložé.

Župaustvo v Podgradu,

dne 1. decembra 1883.

(772—1)

Iz št. Petra na Notranjskem se naznanja v 30. dan novembra t. l., da je pretečeni teden neki **prešič** priomel menda čez goro Sv. Trojice. Od kod je ta romar prišel, tega ne vemo. Torej naj se tisti, kateri ga je na popotovanje poslal, pri županstvu v št. Petru oglasi. Prešič je v dobrih rokah.

Županstvo v št. Petru.

(772—1)

Ivan Špiler.

V „Narodnem domu“ v Ptuji
(prejšnji „Hôtel Stadt Wien“)

daje se v najem s 1. majem 1884. leta

restavracija s kavarno
in drugimi prostori. (719—4)

Vse drugo poizve se pri gospodu **dru. Al. Gregoriču**, čitalničnem predsedniku in odvetniku v Ptuji.

Trboveljski gladki premog

prodaja po najnižej ceni

LUDVIK STRICEL.

Naročila prejema se v **Gradišči pri sodarji** in na **Sent Peterskem predmestju št. 47 („Bierhalle“)**. — Tudi prejema naročila **moji dimnikarski pomočniki.** (775—1)

G. PICCOLI,

homeopatičen in aleopatičen lekar

„**Pri angelji**“
v Ljubljani,

na Dunajske cesti,

priporoča p. n. občinstvu po 10 letni skušnji sledeča

izborna zdravila.

Antirrhemon, najboljšo zdravilo proti prehlajenju kostibolju, hromoti delavnih čutnic, bolečinam v križi in v psuh, prehladnim bolečinam v glavi in v zobeh. Steklenica 40 kr.

Dr. Mora-vo sredstvo zoper mrzlico je najbolje mej vsemi do zdaj znanimi zdravili proti spridenju prehladne mrzlice. Steklenica 80 kr.

Marija pomagaj želočne kapljice. Omenjeno zdravilo služi v pomoč, ako kdo nema dobrega želodca, ako ima slabo sapo, ako ga napenja, ako se mu peha in ga vije, proti želodčnemu prehlajenju, zlatenici, ako se komu hoče vzdigniti, ako boli koga glava (če to ne izvira iz želodca), proti zgagi, ako se dela komu kamen in nabira sluz, proti želodčnemu krču in zaprtju, ako je želodec pokvarjen z jedjo in pijačo, proti glistam, proti boleznim na vranici, jetrah in proti zlati žili in v različnih mrzlicah. Steklenica 20 kr.

Najboljše in najuplívnejše pravo norveško pomuljevo jetru olje proti noramoci, rhabitidi, plućnici, kašlju itd. Steklenica 60 kr.

Pastile iz sladnega ekstrakta (Malz Bonboni) proti kašlju in prehlajenju. Škatljica 10 kr.

Pastile santoninske; izkušeno zdravilo zoper giiste. Škatljica 10 kr.; 100 kosčecov 70 kr.; 1000 kosčecov 4 gld. 50 kr.

Salicilne pastile proti prehlajenju; najboljši pripomoček proti davici (difteritis), plućnim, prsnim in vratnim bolečinam, zoper kašelj in hripavost. Škatljica 20 kr.

Naročila po pošti se izvršujejo točno in po poštnem povzetju. (291—5)

A. Debevec, zaloga premoga

Marije Terezije cesta št. 14.

Priznano (770—2)

najboljši premog
za zdatno znižano ceno.

Zoper jetiko!

Radgostski

universalni čaj

in rožnovski maho-rastlinski celtički,

priporočajo se posebno za vse, tudi za zastarane boleznj na pljučah, za srčne, prsne in vratne bolečine, posebno za sušico, želodčevo slabost, za splošno slabost čutnic in začenjajočo se pljučnico!

Veliko število priznanskih pisem razpolagajo se v prepričanje.

Gospodu lekarju **J. Seichertu** v Rožnovi!

Polna veselja vam moram pri sedanjej svojej naročbi i rekati svojo najsrčnejšo zahvalo. Stanje moje soproge pred kratkim časom se sedanjim primerjajoč moram se čuditi čudnim učinkom Vaših dragocenih zdravil. Dobra moja žena, katero je uže dlje mučil plućni in želodčni katar, je zaradi neprestanega kašljanja in slabega prebavljauja neprestano hirala takó da sem uže za trdno mislil, ka ima jetiko, osobito, ker se je ta strašna bolezen nekako napovedovala v slabem teku jedi, pončnem znojenju, mrzlicah ter neprespanih nočéh. Sorodnik, kateri je svoje dni bvil v Rožnovi in se je ondi zdravil, me je opozoril na Vaš čaj in na celtičke, in jaz sem skl n l. poskusiti tudi ta sredstva. In gledi čuda! Kolik učinek v treh tednih! Moja soproga, bolj nalikujoča ogródim, negoli živemu človeku, katera je bila tako rekoč doste priklenena na posteljo in nastojaje, hodi zdaj prav lahko okolo po sobi, použiva jedl v slast, spi vse noči trdno, in kakor jo ostavljajo mrzlica in neprijetno znojenje, tako okrova tudi telesno, ter vsa obitelj naša pričakuje, da skorej popolnem ozdravi. Zato raj priprav čam vs kemu, imajočemu morebiti podobno bolezen, da takoj upotreba ta sredstva in pomorejo mu izvestno. Izvolite mi dakle s poštnim povzetjem poslati še 2 zavitka čaja in 2 škatljici maho-rastlinskih celtičkov.

Z vsem spoštovanjem se beležim

Anton Črmaq,

4

fotograf v Gradci (Štajerska), Geidorf, Heinrichova ulica 9.

Od tega po zdravniškaj razložbi in predpisih pripravljemi čaj, velja za lidnevno rabo pripravljemi paket z nakazom o rabi 1 gld. av. v. Jedna originalna škatlja Rožnovskih maho-rastlinskih celtičkov 50 kr. Za kolek in zavijanje pa 10 kr. posébe.

Radgostski universalni čaj in Rožnovski maho-rastlinski celtički dobivajo se vedno le v lekarni **J. Seicherta** v Rožnovi na Moravskem, in razpošiljajo se naročila na vse strani proti poštnemu povzetju.

Da je pa p. n. občinstvu bolj priročno, imajo tudi zaloge sledečji lekarji: **W. Mayr** v Ljubljani, **W. König** v Mariboru, **S. Mittelbach** in **J. Cejbeek** v Zagrebu, **Barmherzige Brüder** in **A. Nedved** v Gradci, **A. Marek** in **J. Kupferschmid** v Celju, **O. Rulshelm** v Lipnici, **Carl Grabacher** v Murau, **J. Illing** v Rottemanu, **W. Thurnwald** v Celovci.

Zaloge

napravile se bodo v vseh lekarnah in večjih prodajalnicah materialnega blaga.

Doktor Horstova jedino prava voda za oči, pripravljena natanko po starem rožnovskem receptu tega svetovno slavnega zdravnika za oči, pripravna je za okrepljenje in vzdržanje vida v vsakej starosti; v kratkem ozdravi ne da bi bolnika motila v njegovem pokocu, frišni ali stari prisada na očeh, poge na rožnici in kašo ter odpravi sitno solzenje.

Izvirna steklenica z navodom za rabo velja 70 kr., za kolek in zavoj 10 kr. več **Prava** se dobi samo naravnost iz lekarne v kopušči Rožnavi.

Rožnovski cvet za živce, hitro in trajno ozdravlja pučko, irganje po udih in vsake vrste slabost v živcih in kitah. Izvirna sklenica 70 kr. av. v., za kolek in zavoj 10 kr. več. **Pravi** se dobi samo naravnost iz lekarne v Rožnavi (Moravska). (693—5)

Trboveljski gladki premog

cenejši kakor povsod drugje prodaje

Robert Kauscheg,

na Dunajski cesti št. 18.

v Gradišči št. 9.

(774—1)

Ako se vzame:	38 1/2 kr.
10.000 kg. = 1 železniški voz, stane 50 kg.	38 1/2 kr.
5.000 „ = 1/2 železniškega voza,	50 „
2.000 „ = 1/4 „	50 „
2.000 „ = 40 colnih stotov	50 „
1.000 „ = 20 „	50 „
500 „ = 10 „	50 „
250 „ = 5 „	50 „

iz kolodvora. }
iz magazina. }

VIZITNICE

v elegantnej obliki pripravljena po nizkej ceni v Ljubljani.

„Narodna Tiskarna“